

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΙΝΑΔΙΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 55ο - ΤΕΥΧΟΣ 569 ●
● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΛΛΑΓΗ

Καινά τά πάντα

Καλαιά καί καινούργια. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δέν ἦταν σάν τούς λεγόμενους «παλαιομοδίτες», πού νομίζουν, ὅτι κάθε τι τό παλαιό εἶναι καί πιά γνήσιο. Δέν ἀνῆκε σ' αὐτούς, πού τρέμουν στήν ἰδέα τῆς ἀλλαγῆς. Καί σήμερα τό ἴδιο συμβαίνει. Πίσω ἀπό τή λέξι «παράδοσις» κρύβουν κάθε θρησκευτική ἀγκύλωσι, κάθε ἀντίδρασι γιά ἀνανέωσι καί ἀναγέννησι. Τήν «παράδοσι», πού εἶναι τό θησαυροφυλάκιο τῆς πάντοτε ζωντανῆς καί ἐλκυστικῆς χριστολογικῆς γνησιότητος, τήν κατανατοῦν θησαυροφυλάκιο γιά ἀποστεωμένες ἀντιλήψεις.

● Ὁ Παῦλος εἶχε νά παλαίψῃ μέ τούς «παλαιούς», μέ τούς «ἀρχαίους». Ὁχι τούς ἀρχαίους Ἕλληνας, οὔτε τούς παλαιούς ἀγίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα ἦσαν παραδείγματα διαρκoῦς ἀνανέωσης, ἀφοῦ πίστευαν σ' Ἐκεῖνον, πού εἶναι ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν, ἀλλά καί ὁ ἀνανεῶνων τά σύμπαντα. Ὁλη ἡ Παλαιά ἐτοίμαζε τήν Καινή.

● Ὁ Παῦλος δέν εἶχε ἀντιμέτωπο οὔτε τόν παλαιό νόμο, οὔτε φυσικά τήν καινούργια χάρι. Ἀντίθετος εἶχε τούς φανατικούς, τούς κολλημένους σέ παλαιούς τύπους, πού ἤδη ὁμως μέ τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό εἶχαν τεθῆ σέ ἀχρηστία.

Φαντασθῆτε παλαιό δρόμο, πού ὅταν χαράχτηκε, ἦταν ἀναγκαῖος· καί διότι ἦταν μονόδρομος, ἀλλά καί διότι ἀπό τό τέρμα του θά ἀρχιζε ὁ νέος δρόμος, ἀπείρωσ ὠραιότερος καί ἀσφαλέστερος. Σάν δίδεται σέ κυκλοφορία ὁ νέος δρόμος, κλείνεται σέ πολλά σημεῖα ὁ παλαιός καί πινακίδες προειδοποιοῦν καί παρὰπέμπουν στή νέα λεωφόρο.

Μερικοί ὁμως, συνηθισμένοι νά πηγαίνουν ἀπό τόν παλαιό, ἐπιμένουν! Χρησιμοποιοῦν τόν παλαιό, περιφρονώντας τελείως τό νέο δρόμο. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι νά σκοντάφτουν στά ἐμπόδια καί νά συναντοῦν ἀδιέξοδα. Παρ' ὅλα αὐτά, τό πείσμα τους, παραμένει πείσμα!

Κάπως ἔτσι ἄς νοήσουμε τόν ἀποστόλου Παύλου.

Ὁ καινούργιος δρόμος ἔχει δοθῆ σέ κυκλοφορία. Ἡ καινούργια ζωὴ εἶναι πλέον πραγματικότητα.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ «καινός», ὁ Νέος Ἀδάμ, ὁ Νέος Ἄνθρωπος.

Ἄλλ' εἶναι καὶ ὁ καινοποιός. Ὅλα καινούργια τὰ κάνει ὁ Χριστός. Καὶ τὰ πῶ παλαιὰ τὰ νεοποιεῖ. Καὶ τὰ πῶ φθαρμένα τὰ ἀνακαινίζει.

• Δέν εἶναι ὁ Παῦλος ἰδεολόγος τῆς «συντήρησης» ἢ κήρυκας τῆς μούχλας.

Εἶναι ὁ σύγχρονος καὶ ταυτόχρονα ὁ ἐκσυγχρονιστὴς τοῦ κόσμου.

Αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ὅχι μιὰ στεῖρα συντήρησις, ἀλλὰ μιὰ συνεχὴς ἀνανέωσις.

Εἶναι δυνατόν νά ζήσῃ ὁ σωματικὸς ὀργανισμὸς, ἂν δέν ἀνανεώνωνται τὰ κύτταρα; Ἄλλο τόσο εἶναι δυνατόν νά βρισκώμαστε ὡς ζωντανὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἂν δέν ἀνανεωνώμαστε συνεχῶς μέ τῆ χάρι τοῦ Θεοῦ.

• Ὁ Παῦλος ζῆ τὴν ἀνακαινίσι ἐν Χριστῷ. Γι' αὐτὸ καὶ μέ θριαμβευτικὸ τρόπο, ἀναφωνεῖ: «Ὡστε εἶ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις: τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα» (Β' Κορ. ε' 17). Δηλαδή: «Ἄν κάποιος ἀνήκη στὸν Χριστό, αὐτὸς ἀποτελεῖ καινούργια δημιουργία. Τὰ παλαιὰ πέρασαν. Ἴδου ὅλα ἔχουν γίνει καινούργια».

Ὁ Χριστὸς, πού δημιούργησε τὴν παλαιὰ κτίσι, αὐτὸς ἀναδημιούργησε καὶ τὴ νέα κτίσι. Ὅποιος ἔχει πιστεῦσει στὸ Χριστό, ζῆ ὄχι ἀπλῶς τὸ καινούργιο, ἀλλὰ τὸ αἰώνιο. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Εἶ τις ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, φησὶν, εἰς ἑτέραν ἦλθε δημιουργίαν. Καὶ γὰρ ἄνωθεν ἐγεννήθη διὰ Πνεύματος. Εἰς ἄλλην ἦλθομεν ζωὴν» (Ε.Π.Ε. 19,306). Μετάφρασις: Ὅποιος πίστεψε στὸ Χριστό, λέει, ξαναγεννήθηκε, διότι γεννήθηκε μέ τῆ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐχομε προχωρήσει σέ ἄλλη ζωὴ.

Ποιά εἶναι παλιά;

Πέρασε ὁ καιρὸς τῶν ἀρχαίων. «Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν». Ποιά ἐννοεῖ ὁ ἀπόστο-

λος Παῦλος ὡς ἀρχαῖα, πού πρέπει νά ἐξαφανιστοῦν;

• Ἀρχαῖα εἶναι τὰ ἁμαρτήματα. Ὅχι φυσικά, διότι σήμερα ὁ ἄνθρωπος δέν ἁμαρτάνει. Δυστυχῶς ἀκόμα καὶ οἱ ἀναγεννημένοι χριστιανοὶ ἁμαρτάνουν, παρὰ τὸ λόγο τοῦ Μαθητοῦ τῆς Ἀγάπης (Α' Ἰωάν. ε' 18). Καὶ σήμερα ὑπάρχουν ἁμαρτήματα, μέ μεγαλύτερη ὑλίστα βαρύτητα. Ἄλλὰ τὰ ἁμαρτήματα «τὰ ἀρχαῖα» ἦσαν ἀνίατα. Πέρασε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ στάδιο, τὸ ἀνίατο τῶν ἁμαρτημάτων.

• «Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν». Πέρασε ἡ ἄγνοια. Ἐχομε τὴν ἀποκάλυψι τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης.

• Πέρασε καὶ τὸ Ἰουδαϊκὸ τυπικὸ. Δέν ἰσχύει πλέον. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ποῖα “ἀρχαῖα”; Ἦτοι τὰ ἁμαρτήματα καὶ τὰς ἀσεβείας, ἢ τὰ ἰουδαϊκά πάντα· μᾶλλον δέ καὶ ταῦτα κάκεινά φησιν» (Ε.Π.Ε. 19,306). Μετάφρασις: Ποιά ἐννοεῖ «παλαιὰ»; Ἦ ἐννοεῖ τίς ἁμαρτίες καὶ τὴν ἀσέβεια, ἢ τὴν Ἰουδαϊκὴ θρησκεία. Μᾶλλον ὁμως ἐννοεῖ καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο.

• Πέρασαν τὰ «ἀρχαῖα». Ὅλα ἐγιναν καινούργια. Σύγχρονα καὶ παντοτινά. Ὅπως ὁ ἥλιος εἶναι παλαιός, καὶ ὁμως καὶ σήμερα ἀναγκαῖος, ἀλλὰ καὶ ζωογονῶν, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι «πρὸ πάντων τῶν αἰώνων». Ἄλλ' εἶναι πάντοτε τὸ νέο, τὸ ζωντανό, τὸ εὐχάριστο, καὶ κυρίως ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ νέα ζωὴ γιὰ τοὺς πιστοὺς.

Ποιά εἶναι καινούργια;

Ὁ Χριστὸς κτίζει τὸ νέο κόσμο, ὄχι πάνω σέ σαθρὰ θεμέλια κάποιων θρησκευτικῶν καταλοίπων. Κτίζει πάνω στὸ θεμέλιο τῆς νέας ἀγάπης. Ὁ Σταυρὸς Του εἶναι τὸ ἐντελῶς καινούργιο. Ἡ Ἀνάστασις Του εἶναι τὸ ἐντελῶς καινούργιο. Ἡ Ἐκκλησία Του εἶναι τὸ ἐντελῶς καινούργιο. Γι' αὐτὰ δέν ὑπάρχουν προηγούμενα πρότυπα, παρὰ μόνο προτυπώσεις. Εἶναι κτισμένα σέ νέες βάσεις.

• Ὅλα εἶναι καινούργια. «Καινὰ τὰ πάντα».

Ὁ Χριστός τὰ κάνει ὅλα καινούργια (Ἄποκ. κα' 5). Ὅλα τὰ θέλει καινούργια. Μὲ καινούργιο νόημα καὶ περιεχόμενο. Καὶ ὄλους τοὺς θέλει καινούργιους, μὲ νέους ὀρίζοντες στὴν πίστι καὶ τὴν ἐλπίδα, ἀλλὰ καὶ μὲ νέα προσωπικὴ ζωὴ.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Πεπαιλωμένοι, γεγηρακότες ἅπαντες τοῖς κακοῖς. Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ ψυχὴ καινὴ, καὶ σῶμα καινόν, καὶ λατρεία καινὴ, καὶ ἐπαγγελίαι καιναί, καὶ διαθήκη, καὶ ζωὴ, καὶ τράπεζα, καὶ στολή, καὶ πάντα καινὰ ἀπλῶς· καὶ γὰρ ἀντὶ τῆς κάτω Ἱερουσαλήμ ἐλάβομεν τὴν ἄνω μητρόπολιν» (Ε. Π.Ε. 19,308). Μετάφρασις: Φθαρμένοι καὶ γερασμένοι ἤμασταν. Νὰ ὁμως τώρα, καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι καινούργια, καὶ τὸ σῶμα καινούργιο, καὶ ἡ λατρεία καινούργια, καὶ οἱ ὑποσχέσεις καινούργιες, καὶ ἡ διαθήκη, καὶ ἡ ζωὴ, καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ στολή, καὶ ὅλα γενικῶς καινούργια. Διότι, ἀντὶ γὰρ τὴν κάτω Ἱερουσαλήμ, μᾶς δόθηκε ἡ Ἄνω.

● Καινούργια ἡ διδασχὴ. Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ ἀπορία τῶν ἀκροατῶν τοῦ Χριστοῦ: «Τί ἐστι τοῦτο; Τίς ἡ διδασχὴ ἡ καινὴ αὐτῆ;» (Μάρκ. α' 27).

Πάντοτε τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι καινούργιο. Καὶ ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴ μορφή, πού παρουσιάζεται. Εἶναι ὁ αἰώνιος καὶ ἀναλλοίωτος λόγος, πού ὁμως σερβίρεται μὲ καινούργιους τρόπους.

● Καινούργια ἡ ἐντολή. Καὶ στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχουν πολλές ἐντολές. Ὅλες ὁμως, ἐκτός τοῦ ὅτι δὲν εἶναι νεκρὸ γράμμα, ἀνεφάρμοστες, ἐξαρθῶνται ὅλες ἀπὸ τὴ μία, πού ὁ Κύριος τὴν ἀποκαλεῖ «καινὴν»: «Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰωάν. ιγ' 34).

● Καινούργιο τὸ περιεχόμενο τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Εἶναι τὸ καινούργιο κρασί, πού χρειάζεται νέους ἀσκούς· δηλαδή, ἀνθρώπους, πού νὰ ἔχουν ξεκολληθεῖ ἀπὸ παλαιές συνήθειες καὶ ἀπὸ προκαταλήψεις. «Οὐδεὶς βάλ-

λει οἶνον νέον εἰς ἀσκούς παλαιούς... Ἄλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκούς καινοὺς βλητέον» (Μάρκ. β' 22).

● Καινούργιο τὸ τραγούδι, πού ἡ ψυχὴ ἀπευθύνει στὸ Θεό. «Καὶ ἔδουσιν καινὴν ᾠδὴν» (Ἄποκ. ε' 9).

● Ὁ καινὸς ἄνθρωπος ἔχει νέο ὄνομα, πού πήρε κατὰ τὴν ὥρα τοῦ βαπτίσματος. Ἔχει ντυθῆ τὴν καινούργια στολή, τὴν «ἐμφώτει», πού στολιζεται ὡς λευκοντυμένος ἄγγελος μετὰ τὸ βάπτισμα.

Ἀλλαγὴ καρδιάς

Ἐσωτερικὰ ὁ χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἔχη νέα καρδιά, καινούργια φύσι. «Ἐνδύσασθε τὸν καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας» (Ἐφεσ. δ' 24).

Εἶναι ριζικὴ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου. Παρέχεται μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ.

Τὰ παλαιὰ φεύγουν: Οἱ παλαιές σκέψεις, οἱ παλαιές ιδέες, οἱ παλαιές συνήθειες, τὰ παλαιὰ αἰσθήματα, πρό παντός ἡ παμπάλαιη προσκόλλησις στὴν ἁμαρτία.

● Ἡ χάρις, πού ἀναγεννᾷ τίς ψυχές, δημιουργεῖ νέο κόσμο. Οἱ ἀναγεννημένοι ἄνθρωποι λειτουργοῦν μὲ νέους κανόνες καὶ μὲ νέους σκοπούς· μὲ νέους φίλους καὶ μὲ νέους ἀδελφούς· σὲ νέο περιβάλλον καὶ μὲ νέους πνευματικὸς ὀδηγούς.

● Τὴν προσωπικὴ ἀνακαίνισι, πού ζῆ ὁ χριστιανὸς μέσα στὴν καινὴ κτίσι, τὴν Ἐκκλησίαν, ἀγωνίζεται ὀχι ἀπλῶς νὰ τὴν συντηρῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν αὐξάνῃ. Ὅλο καὶ πύο καινούργιος νὰ γίνεται. Νὰ προσέχη νὰ μὴ μολύνῃ τὴν καινούργια στολή, πού ντύνεται κάθε φορά πού μετανοεῖ καὶ ἐξομολογεῖται. Νὰ προσέχη τὰ λόγια, τίς σκέψεις, τίς πράξεις, τίς ἀναστροφές.

Προτρέπει ὁ λόγος τῆς Γραφῆς τοὺς χριστιανούς: «Ποταπούς δεῖ ὑπάρχειν ἡμᾶς ἐν ἀγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις» (Β' Πέτρ. γ' 11).

Καί για ένα άλλο λόγο, πού είναι και ό σπουδαιότερος: Ἐν στή ζωή αὐτή ἀφήσαμε τά παλαιά (τόν «κόσμο») καί δεχθήκαμε τά «καινά» μέσα στή χάρι τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν θά μετοικίσουμε γιά τήν αἰώνια ζωή, θ' ἀφήσουμε τά «καινά», γιά νά ζήσουμε τά «καινότερα». «Καινοῦς οὐρανοῦς καί καινήν γῆν κατά τό ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ» (Β' Πέτρ. γ' 13).

• Μία τέτοια προοπτική κρατεῖ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Χριστοῦ «ἀσπίλους καί ἀμωμήτους» (Β' Πέτρ. γ' 14).

Καινούργια κοινωνία

Θεωρητικά, θά πῆτε αὐτά!

• Ὡς πρὸς τήν τελειότητα, θεωρητικά.

• Ὡς πρὸς τόν πόθο καί τήν ἐπιδίωξι, δέν ἀποτελοῦν οὐτοπία. Εἶναι ἡ προοπτική καί τό ὄραμα τῆς Ἐκκλησίας.

Δέν ζοῦμε ὡς ἄγγελοι ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐξακολουθοῦμε ν' ἁμαρτάνουμε. Ἀλλά, δόξα τῷ Θεῷ, μᾶς περιμένει πάντοτε, μετά ἀπό ὅποιαδήποτε πτώσι, ὁ Θεός Πατέρας, γιά νά μᾶς ντύσῃ μέ «τὴν στολήν τὴν πρώτην» (Λουκ. ιε' 22).

• Καινή κτίσις δέν σημαίνει νά ζοῦμε ὡς μονάδες ἐξαγνιζόμενοι. Δέν ἀναγεννώμεθα ὡς μονάδες.

• Καινή κτίσις σημαίνει συνύπαρξις ἐν ἀγάπῃ. Ὅλοι συζοῦν μέ ἀγάπη καί δικαιοσύνη.

• Συζοῦν οἱ ἀνθρώποι ὡς ἀδελφοί, ἀφοῦ γκρεμίζεται τό τείχος τῆς ὁποιασδήποτε διακρίσεως.

• Συζοῦν ὡς ἀδελφοί οἱ ἐπὶ τῆς γῆς, διότι συζοῦν ὡς παιδιὰ τοῦ ἐν οὐρανοῖς κοινοῦ Πατέρα.

Καινή κτίσις σημαίνει γκρέμισμα τοῦ μίσους καί χτίσιμο τῆς ἀγάπης. Δέν ἐχθρευόταν ὁ Θεός τόν ἀνθρώπο, ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος ἐχθρευόταν τό Θεό.

Ἡ καινή κτίσις στηρίζεται στό Σταυρό καί στήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. «Αὐτός ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τά ἀμώτερα ἐν καί τό μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἐχθραν, ἐν τῇ σαρ-

κί αὐτοῦ τόν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓνα καινόν ἀνθρώπον ποιῶν εἰρήνην» (Ἐφес. β' 14-15).

• Τῆ συμφιλίωσι, πού ἐπέρχεται ἐν Χριστῷ, ὁ Παῦλος ὀνομάζει καταλλαγῆ. «Τά δέ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦ καταλλάξαντος ἡμᾶς ἐαυτῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί δόντος ἡμῖν τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς» (Β' Κορ. ε' 18).

• Ὁ Σταυρός εἶναι τό ξύλο τῆς καταλλαγῆς. ἔχει καί τίς δύο διαστάσεις. Ἡ ἀγάπη του μέ τὴν κατακόρυφο κεραία τοῦ Σταυροῦ ἐνώνει τόν ἀνθρώπο μέ τό Θεό. Παίρνει τόν ἐχθρό ἀνθρώπο καί τόν συμφιλώνει μέ τό Θεό. Ἡ ἀγάπη Του μέ τὴν ὀριζόντια κεραία ἐνώνει τοὺς ἀνθρώπους μεταξύ τους.

Τὴν ἀγάπη διάλεξε ὁ Θεός· τὴν ἀγάπη, πού στοίχισε τὴ Σταυρική θυσία.

Πολλοὶ χριστιανοὶ δυσκολεύονται νά συγχωρήσουν τά παραπτώματα, πού ἄλλοι ἔπραξαν εἰς βάρος τους. Καί ὁμως, ὁ Χριστός δέν κᾶθησε νά ξεσυνεριστῆ τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε νά λογαριάσῃ τά ὅσα ἁμαρτήματα ἔχουν διαπράξει, τά ὅσα χρωστᾶνε στό Θεό.

Τά πῆρε πάνω Του καί τά ἔσβησε.

• Ἀπό τόν Θεό ξεκινάει ἡ πρωτοβουλία τῆς καταλλαγῆς. Πῶς ἀλλιῶς θά συνπαρήξῃ ὁ κόσμος;

• Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι κοσμική ἐξουσία, πού μέ τὴ δυναμική της προκαλεῖ ἀντιδράσεις καί σχισματικές ἐντάσεις.

Εἶναι διάκονος τῆς ταπεινώσεως.

Διάκονος τοῦ Σταυροῦ.

Διάκονος τῆς καταλλαγῆς.

• Στὴν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχουν «Αὐθένται καί Δεσπότες». Ὑπάρχουν ὑπηρετες τῆς ἀγάπης καί τῆς εἰρήνης. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μὴ νομίσητε, ὅτι ἡμεῖς ἐσμεν οἱ τοῦ πράγματος αὐθένται· διάκονοί ἐσμεν» (Ε.Π.Ε. 19, 310). Μετάφρασις: Μὴ νομίσητε, πῶς ἐμεῖς εἴμαστε οἱ πρωτεργάτες αὐτῆς τῆς προσπάθειας. Ὑπηρέτες εἴμαστε. .

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Διάλογος μωρῶν γιά τούς... μωρούς!

Ἵπάρχει ζωή... μετά τή γέννηση;

Τό βιβλίό τῆς ζωῆς ἔχει ὅπωςδήποτε καί πρόλογο καί κύριο θέμα. Γιατί νά μήν ἔχη καί ἐπίλογο; Πρόλογος; Ἡ ζωή στήν κούνια τῆς κυοφορίας. Θέμα; Τό πέρασμά μας ὑπό τόν ἥλιο. Καί ὁ ἐπίλογος; Μακρὺς, ἀτέλειωτος, ἡ ζωή μετά τό θάνατο. Ζωή συνήθως καλοῦμε τούτην ἐδῶ, πού τήν βλέπουμε καί τήν περιγράφουμε. Μά θά ὑπῆρχε, ἂν δέν ἦταν ἡ ἄλλη, πρὶν ἀπό... τή γέννησι; Ἡ κυοφορία εἶναι ἡ γλάστρα, πού ἐτοιμάζεται τό λουλούδι τῆς ζωῆς γιά τή γῆ. Καί ἡ γῆ εἶναι ἡ μήτρα, πού κυοφορεῖται τό λουλούδι καί τό δέντρο τῆς ζωῆς γιά τήν αἰωνιότητα.

Ἵ διάλογος, πού δημοσιεύεται εἶναι ἀνάμεσα σέ δύο ἔμβρυα στή μήτρα τῆς μητέρας. Τό ἓνα «πιστεύει», πῶς πέρα ἀπό τήν ἔμβρυακή σκοτεινή κατάστασι ὑπάρχει ὁ ἥλιος τῆς παρούσης ζωῆς. Τό ἄλλο «ἀρνεῖται», ὅτι ὑπάρχει κάτι, πού στήν ἔμβρυακή κατάστασι δέν βλέπει!

Ἵ φανταστικός διάλογος, δημοσιευμένος σέ ἱστοσελίδες, ἀλλά καί στό περιοδικό «Παρεμβολή» τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἑνώσεως, εἶναι ἀφιερωμένος σέ ὅσους θέλουν βιβλίό χωρὶς ἐπίλογο, σέ ὅσους ἀρνοῦνται τή ζωή μετά τὰ πρόσκαιρα, μόνο καί μόνο γιατί... δέν τήν βλέπουν!

Τό γεμᾶτο ἀμφιβολίες ἔμβρυο ρωτάει:
—Καί πιστεύεις πραγματικά σέ μιὰ ζωή μετά τή γέννηση;

Τό ἔμβρυο πού πιστεύει, ἀπαντᾷ:

—Ἀσφαλῶς, ναι. Γιά μένα ἀπόλυτα βέβαιο εἶναι, ὅτι ὑπάρχει ζωή μετά τή γέννησή μου. Ἡ ζωὴ ἐδῶ εἶναι μόνο γιά νά μᾶς μεγαλώνει, ὥστε νά μπορούμε νά προετοιμάζουμε τούς ἑαυτούς μας γιά τή ζωή μετά τή γέννησή μας, ἔτσι ὥστε νά εἴμαστε ἀρκετά δυνατοί γιά ὅ,τι μᾶς περιμένει μετά.

Ἵ μικρὸς ἀρνητῆς ἔχει ἐκνευριστεῖ.

—Αὐτό εἶναι ἀρκετά ἀνόητο. Δέν ὑπάρχει ζωή μετά τή γέννηση. Πῶς θά ἐμοιάζε μιὰ τέτοια ζωή, οὕτως ἢ ἄλλως;

Ἵ μικρὸς πιστὸς ὅμως ὑποστηρίζει:

—Δέ γνωρίζω. Ἀλλά σίγουρα θά ἔχει πολύ περισσότερο φῶς ἀπό δῶ μέσα. Καί ἴσως νά στεκόμαστε στά πόδια μας καί νά τρῶμε μέ τό στόμα μας!

Τό γεμᾶτο ἀμφιβολίες ἔμβρυο ξεσπάει:

—Ἐνα μάτσο ἀνοησίες! Δέν ὑπάρχει τέτοιο πράγμα, ὅπως τό περπάτημα. Καί φαγητό μέ τό στόμα εἶναι πραγμα-

τικά μιὰ ἐντελῶς γελοία ιδέα. Ἐχουμε τόν ὀμφάλιο λῶρο, πού μᾶς τροφοδοτεῖ ἀρκετά καλά, ἤδη! Αὐτό ἀπό μόνο του μᾶς δείχνει, ὅτι ἡ ζωή μετά τή γέννηση εἶναι ἀδύνατη: Ἵ ὀμφάλιος λῶρος εἶναι πολύ κοντός!

Ἵ μικρὸς πιστὸς παραμένει ἀκλόνητος:

—Εἶναι δυνατὴ ἡ ζωή μετά τή γέννηση. Ἀπλά μπορεῖ νά εἶναι λίγο διαφορετικὴ ἀπό ὅ,τι εἴμαστε ἐδῶ...

Ἵ μικρὸς σκεπτικιστῆς σιγά-σιγά χάνει τήν ὑπομονή του μπροστά σέ τόση χαζαμάρα:

—Κανείς, καί ἐννοῶ ποτέ κανείς, δέν ἤρθε πίσω μετά τή γέννηση! Πῆξε μιὰ ματιὰ σέ αὐτό: Ἡ γέννηση εἶναι ἀπλά τό Τέλος τῆς Ζωῆς. Τελεία καί παῦλα. Ὅλα τελειώνουν μόλις βγοῦμε ἀπό δῶ. Καί κάτι ἀκόμα γιά σένα καί τὰ τρελά σου ὄνειρα. Ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ μεγάλη σκοτούρα μέσα στό σκοτάδι, αὐτό εἶναι!

Ἵ μικρὸς πιστὸς δέν τό ἀφήνει ἔτσι:

—Τό παραδέχομαι, ὅτι δέν γνωρίζω πῶς ἀκριβῶς εἶναι ἡ ζωή μετά τή γέννηση, ἀλλά σέ κάθε περίπτωση ἐμεῖς θά

δοῦμε τελικά τή μητέρα μας καί αὐτή θά μᾶς φροντίσει.

Ὁ σκεπτικιστής «μπόμπιρας» γούρωσε τά μάτια του:

—Μητέρα! Πιστεύεις στή μητέρα; Εἶναι γελοῖο. Μέ συγχωρεῖς, ἀλλά πού εἶναι αὐτή; Γιατί δέν μᾶς φανερώνεται;

Ὁ μικρός πιστός κάνει μιά χειρονομία μέ τό χέρι:

—Αὐτή εἶναι ἐδῶ! Παντοῦ γύρω μας. Ζοῦμε μέσα σ' αὐτήν, καθὼς καί μέσω αὐτῆς. Χωρίς αὐτήν, ἐμεῖς δέν θά ἦταν δυνατὸν νά ὑπάρχουμε!

Ὁ μικρός ἀρνητής δέν εἶναι δυνατόν τώρα νά συγκρατηθεῖ:

—Αὐτὸ φτάνει πραγματικά τό ἀποκορύφωμα τῆς ἀνοησίας. Καί γιὰ κανένα λόγο δέν μπορῶ νά δῶ πουθενά τή μητέρα σου. Οὔτε ἓνα κομμάτι της. Εἶναι προφανές, διότι ἀπλά, δέν ὑπάρχει!

Τό μικρὸ ἔμβρυο, πού πιστεύει, κουνάει τό κεφαλάκι του καί κλείνει τά ματάκια του:

—Μερικές φορές, ὅταν εἶμαστε πολὺ ἥσυχα, τὴν ἀκούω νά τραγουδᾷ. Ἦ, νά χαϊδεύει τὸν κόσμο μας. Νιώθω καί ἔχω τὴν αἴσθησι καί πιστεύω σταθερά, ὅτι ἡ γέννησι εἶναι ἓνα μεγάλο νέο ξεκίνημα.

Τότε ὁ μικρός ἀρνητής λέει σχεδὸν περιπαικτικά:

—Καί γιατί δέν κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία της; Μήπως φοβᾶται; Ἄν ὑπῆρχε

πράγματι αὐτή ἡ μητέρα, γιατί μᾶς ἀφήνει μόνα μας καί δέν μᾶς βοηθᾷ νά δοῦμε τὴ ζωὴ μετὰ τὴ γέννησι;

Ὁ μικρός πιστός δέν φαίνεται νά ταραάζεται:

—Μᾶς ἔκανε ἐλεύθερους καί ὑπεύθυνους. Ἄν ἀνοιξοῦν τά μάτια σου, θά τὴν βρεῖς παντοῦ. Ζοῦμε ἐπειδὴ μᾶς ἔδωσε πνοή καί δέν “φυτρώσαμε” ἀπὸ μιά συγκυρία. Δέν πρέπει νά σκεφτόμαστε ἐγωιστικά καί νά θεωροῦμε τὴν ὑπαρξή μας μιά τυχαία συγκυρία. Τό θαῦμα τῆς ζωῆς θά ἐπιβραβευθεῖ μέ τό θαῦμα τῆς μετὰ γεννήσεως πνοῆς.

Τότε ὁ μικρός ἀρνητής ἀποκρίνεται:

—Μά πῶς γίνεται νά πιστεύεις κάτι πού δέν μπορεῖ νά ἐξηγήσει ἡ ἴδια σου ἡ ζωὴ; Πῶς μπορεῖς νά ἐναποθέσεις τίς ἐλπίδες σου σέ κάτι, πού ἡ λογικὴ σου δέν ἐξηγεῖ;

Ὁ μικρός πιστός:

—Ἡ μητέρα μᾶς ἔδωσε τὸν ὀμφάλιο λῶρο, πού μᾶς τρέφει. Καί μόνο ἂν τὴν ἱκανοποιήσουμε ζώντας σύμφωνα μέ ὅσα θέλει ἐκείνη, θά καταφέρουμε νά δοῦμε τό φῶς της. Τό φῶς τοῦ ἡλίου. Καί ἐκείνη θά μᾶς βοηθήσει νά κάνουμε τά πρῶτα μας βήματα καί νά κατανοήσουμε τὸν κόσμο!

Ὁ ἀρνητής δέν μπόρεσε νά κρύψει τὴν ἀποδοκιμασία του γελώντας τρανταχτά:

Πρὸς παιδοποιῖα ἡ συζυγία

«Ἡ ἐκάστου ἀρετὴ τότε φαίνεται, ὅταν πρὸς τό ἐπιτήδειον ἔργον ἄγεται, ὅταν δέ πρὸς τό ἀλλότριον, οὐκέτι. Οἶον, ὁ οἶνος πρὸς εὐφροσύνην δέδοται, ἀλλ' οὐ πρὸς μέθη. Ὁ ἄρτος πρὸς τροφήν, ἡ μῆλις πρὸς παιδοποιῖαν».

Ε.Π.Ε. 22,336

Μετάφρασις

Τοῦ καθενός ἡ ἀρετὴ φαίνεται ἀπὸ τό ἂν ὅλα τά χρησιμοποιῆ γιὰ τό σκοπὸ τους. Ἄν τά χρησιμοποιῆ διαφορετικά, δέν εἶναι ἐνάρετος. Τό κρασί π.χ. ἔχει δοθῆ γιὰ εὐχαρίστησι, ὄχι γιὰ τὴ μέθη. Τό ψωμί ἔχει δοθῆ γιὰ τροφή, καί ἡ συζυγικὴ σχέσις γιὰ τὴν παιδοποιῖα.

—Πιστεύεις, ότι μπορείς να κατανοήσεις τόν κόσμο; Είναι απλό άθροισμα περιστάσεων και τυχαίων γεγονότων! Και πώς θά περπατήσεις, όταν όλη σου τή ζωή ζείς σε μία κοιλιά κουνώντας τά χέρια σου και τά πόδια σου;

‘Ο μικρός πιστός λέει:

—Πιστεύω μ’ όλη μου τήν καρδιά στήν μητέρα. Στήν μητέρα εκείνη, πού σέ λούζει στήν αγάπη και στή μεγαλοψυχία. Έκείνη, πού θά βοηθήσει να γίνεις ανεξάρτητος και υπεύθυνος οργανισμός. Έκείνη, πού σου δίνει τό χέρι σέ κάθε δύσκολη στιγμή. Έκείνη, πού μās εμπιστεύεται και μās διαμορφώνει σέ καθολικούς ανθρώπους.

‘Ο μικρός άρνητής δείχνει να είναι πιά κουρασμένος από αυτήν τήν “άνουσια” συζήτηση:

—Έθελουφλεϊς. Είμαστε καταδικασμένοι σ’ αυτό τό σκοτάδι και σ’ αυτή τήν κοιλιά. Είμαστε όλομόναχοι στον κόσμο και κανένας δέν μπορεί να μās γλιτώσει από αυτή τή ζωή.

Τότε ό πιστός μέ σταθερή φωνή του άπαντά:

—Τό να μου επικαλείσαι τήν λογική, προσπαθώντας να μου περάσεις εικόνες παράλογες, είναι κενό γράμμα για μένα. Η μητέρα δέν κρύβεται και βρίσκεται γύρω μας. Κάθε φορά, πού τρεφόμαστε, κοιμόμαστε και σκεφτόμαστε, εκείνη είναι εκεί και μās παρηγορεί. Όποτε στενοχωριέται, στενοχωριόμαστε και έμεις. Όποτε χαίρεται, χαιρόμαστε και έμεις. Είμαστε χαρούμενοι ή θλιμμένοι έμεις; Τό νιώθει και προσπαθει να μās παρηγορήσει. Ζούμε γιατί αυτή μās έδωσε τήν πνοή στίς ψυχές μας. Τό να λές, ότι υπάρχουμε σ’ έναν άδικο, άνισο και γεμάτο σκοτάδι κόσμο, δείχνει τό σκοτάδι πού φωλιάζει στήν καρδιά σου.

Θολωμένος πιά και μέ τόν σπόρο τής άμφιβολίας ό μικρός άρνητής προσπαθει να συλλάβει τό σκεπτικό του μικρού πιστού:

—Σίγουρα υπάρχουν πράγματα, πού

ή απλή λογική δέν μπορεί να έξηγήσει. Πώς παίρνουμε τήν καθημερινή μας τροφή; Είναι ένα μυστήριο. Η ποιός μās δίνει τό όξυγόνο στά πνευμόνια μας; Μά, αυτή ή μητέρα δείχνει να μās έχει έγκαταλείψει. Πώς επιτρέπει να ζούμε μέσα στον ζόφο;

‘Ο μικρός, γεμάτος έμπιστοσύνη πιστός, άπαντά:

—‘Ο ζόφος και τό σκοτάδι ύπάρχει γιατί χάσαμε τήν έλπίδα μας στό μεγαλειό τής πραγματικής ζωής. Έδώ προσωρινοί είμαστε. ‘Ο κόσμος αυτός είναι μαύρος, γιατί έμεις επιλέγουμε να τόν δοϋμε έτσι. Να βλέπουμε τήν έφήμερη φύση να μās κυκλώνει, ξεχνώντας τό άνώτερο νόημα τής ύπαρξής μας. Τό νόημα τής αυτόνομης και φωτεινής ζωής. Τής ζωής, πού άποτελει τόν σκοπό τής άναπνοής μας. Έάν πιστέψεις πραγματικά σ’ αυτό, ό χρόνος σου έδω θά κυλήσει γρήγορα, άβασάνιστα και άνέφελα. Πίστεψε σ’ αυτό και θά ειρηνεύσεις μέσα σου.

‘Ο μικρός άρνητής, πλημμυρισμένος από τόν φόβο για κάτι πού δέν μπορεί να έλέγξει, δείχνει πώς κουράστηκε μέ τή συζήτηση:

—Μακάρι να ύπάρχει κάτι μετά από έδω. Και έγω δέν θά θελα να αφήσω τό δωρο τής ζωής. Ίσως να τό πιστεύω από έγωισμό, αλλά, αν πιστέψω σε κείνη, θά μέ φέρει στό φως.

Τότε ό μικρός πιστός, προσπαθώντας να δώσει ένα έλπιδοφόρο τέλος στήν κουβέντα, καταλήγει:

—Πίστεψε σε κείνη και θά ανταμειφθεις. Θα σου δοθει άπλόχερη ανταμοιβή μόλις τής δοθεις όλοκληρωτικά στά γεμάτα αγάπη χέρια της. Δέν θά χάσεις.

...Πρίν προλάβει να όλοκληρώσει τήν κουβέντα του, άπλετο φως ξεχύθηκε μέσα στον πολύ μικρό τους κόσμο. Όλα ξαφνικά άρχισαν να έχουν σκοπό. Μια νέα αρχή τούς περίμενε. Μια ζωή μέ νόημα ύπαρξης και έλπίδας.

Χριστός Άνέστη!

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Τό Κράτος καί οί χειροτονοῦντες

Προβλήματα, λένε πολλοί Μητροπολίτες, προκάλεσε ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτος **νά μή διορίζη** πλέον νέους κληρικούς. Σύμφωνα μέ τή γενικώτερη ἀρχή, πού ἰσχύει, λόγω τῆς οικονομικῆς κρίσεως, στους δέκα δημοσίους ὑπαλλήλους πού φεύγουν, διορίζεται ἕνας καινούργιος! Ἡ ἀρχή αὐτή ἐφαρμόζεται καί στους κληρικούς, πού θεωροῦνται καί **δημόσιοι ὑπάλληλοι**.

● Δέν θ' ἀσχοληθοῦμε στή στήλη ἐδῶ, καθαρῶς ἄλλωστε λειτουργική, μέ τό ἄν τηρῆται ἢ ὄχι ἡ ἀρχή αὐτή. Ἀπλῶς θέλουμε νά τονίσουμε, ὅτι ἡ ἄρνησις τοῦ Κράτους γιά διορισμό καί ἄλλων ἐφημεριῶν πιθανόν νά λειτουργήσῃ **καί ὡς «φρένο»** στίς ἀθρόες χειροτονίες κληρικῶν, ἀκαταλλήλων ἐν πολλοῖς.

● Ὅσο καί ἄν διαφωνοῦμε μέ τόν κρατισμό καί μέ ἐπαίσχυντα νομοθετήματα ἐνός, στήν πραγματικότητα, ὑλιστικοῦ καί **ἀμοραλιστικοῦ κράτους**, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι, νά δεχτοῦμε, ὅτι τό **Κράτος** ἐδῶ στήν Ἑλλάδα διατηρεῖ ἀκόμα «καλά» αἰσθήματα γιά τούς κληρικούς. Δέν γνωρίζουμε, τί θά γινόταν, ἄν ἐξελέγετο κυβερνήσις δεδηλωμένων ἀθεϊστικῶν καί **ἀντικληρικῶν** ἀντιλήψεων. Σήμερα, τό Κράτος διατηρεῖ κάποια ἐκτίμησι στους κληρικούς. Γι' αὐτό καί τούς μισθοδοτεῖ.

Προνομία βέβαια ἀπό τό Κράτος ἔχουν καί κληρικοί τῶν μουσουλμάνων τῆς Θράκης. Ἄλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει, θά ἦταν δυνατόν, νά μή μισθοδοτοῦνται οἱ κληρικοί μας, ὅπως δέν ἐμισθοδοτοῦντο ἐπί τόσους αἰῶνες.

● Κανεῖς δέν ἰσχυρίζεται, ὅτι οἱ κληρικοί, καί μάλιστα οἱ οἰκογενειάρχες, δέν ἔχουν ἀνάγκη **μισθοῦ**. Ἄλλωστε «ἄξιός ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ», καθιερωμένη ὁ Χριστός (Λουκ. ι' 7).

Ὁ ἐργάτης, ὁ **ἐργαζόμενος**, αὐτός εἶναι ἄξιός κάποιου μισθοῦ. Οἱ κληρικοί μας ὅλοι (καί οἱ ἐκτῶ περίπου χιλιάδες) κοπιᾶζουν, γιά νά εἶναι ἄξιοι τοῦ μηνιαίου μισθοῦ; Ἐργάζονται, ὅπως καί οἱ λοιποὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι, τουλάχιστον **ὀκτῶ ὥρες τῆν ἡμέρα;**

● Ὑπάρχουν ἀσφαλῶς πρεσβύτεροι, πού ὄχι ὀκτῶ, ἀλλά δέκα ὀκτῶ ὥρες καθημερινά ἐκδπανῶνται στό ποιμαντικό τους ἔργο. Ἐργάζονται «νύκτα καί ἡμέραν», μιμούμενοι τόν ἀπόστολο Παῦλο (Πράξ. κ' 31).

Πάντως ὑπάρχουν καί οἱ ἄλλοι (εἶναι οἱ περισσότεροι!). Ὅχι ἀπλῶς ἔχουν **ἐπαγγελματική** νοοτροπία, ἀλλά καί στό «ἐπάγγελμά» τους δίνουν τό «παρών» ἐλάχιστες ὥρες τῆν ἑβδομάδα. Πολλοί διαμένουν στήν πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ ἢ σέ ἄλλο ἀστικό κέντρο, καί μεταβαίνουν στήν ἐνορία (στό χωριό) τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, γιά ν' ἀναχωρήσουν τῆν Κυριακή, μιά ὥρα μετά τή θ. λειτουργία.

Κανεῖς δέν τούς ἐλέγχει ὡς «κοπανατζῆδες» καί «δημοσιοθεσίτες» τῆς πύο ἐπαίσχυντης ἐκμεταλλεύσεως τοῦ δημοσίου χρήματος.

● Ἄλλ' ἀπό τό πρόβλημα, ἄν εἶναι «ἄξιοι τοῦ μισθοῦ» (ἐπίγειοι), ἄλλο εἶναι τό σπουδαιότερο πρόβλημα.

Πόσοι ἀπό τούς κληρικούς εἶναι **ἄξιοι τῆς ἱερωσύνης**; Ἄν οἱ ἐπίσκοποι, οἱ πρεσβύτεροι καί οἱ διάκονοι τῆς Ἐκκλησίας εἶχαμε συνείδησι τῆς ἀποστολῆς καί λειτουργίας μας, τότε δέν θά μιλούσαμε μόνο γιά τά οικονομικά μας δικαιώματα. Τότε θά στεκόμασταν μέ δέος μπροστά σέ μιά ἱερωσύνη, πού δέν εἶναι ἀπλῶς δι-

καισύνη, ούτε καν μόνο αγαθωσύνη και **καλωσύνη**, ἀλλ' εἶναι μιὰ **πορεία θυσίας** και προσφορᾶς. Εἶναι **ἀκτημοσύνη!**

● Οἱ ἀκαταστασίες στήν Ἐκκλησία ξεκινοῦν ἀπό τίς **χειροτονίες**. Μερικές Χρυσοστομικές μαρτυρίες θά παραθέσουμε, γιά νά δοῦμε σωστά τό ὄλο πρόβλημα:

Ἀπό τόν **τρόπο ἐκλογῆς** τοῦ πρὸς χειροτονία προσώπου, ἐξαρτᾶται ἡ ἀνύψωσις ἢ ἡ κατάπτωσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Λέει ὁ ἱερός Πατήρ: «Πόθεν, εἰπέ μοι, νομίζεις τὰς τοσαύτας ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τίκτεσθαι ταραχάς; Ἐγὼ μὲν γάρ οὐδὲ ἄλλοθέν ποθεν, οἶμαι, ἢ ἐκ τοῦ τὰς τῶν προεστώτων αἰρέσεις και ἐκλογάς ἀπλῶς και ὡς ἔτυχε γίνεσθαι» (Ε.Π.Ε. 28,138). Μετάφρασις: Πές μου, ἀπό ποῦ νομίζεις, ὅτι προέρχονται οἱ τόσες ἀκαταστασίες στήν Ἐκκλησία; Ἐγὼ νομίζω, ὅτι δέν προέρχονται ἀπό ἀλλοῦ, εἰ μὴ ἀπό τόν τρόπο ἐκλογῆς τῶν ποιμένων. Ἐνεργοῦνται μέ πολλή ἐπιπολαιότητα, εἰκὴ και ὡς ἔτυχεν!

● Ἐκβοᾶ βέβαια ὁ χειροτονῶν ἐπίσκοπος τό «Ἡ θεία χάρις.... προχειρίζεται σε... πρεσβύτερον (ἢ διάκονον ἢ ἐπίσκοπον)», ἀλλ' ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, μέ θλίψι διαπιστώνει, ὅτι ἡ χειροτονία πολλές φορές δέν ὀφείλεται στήν κλήσι και τῆ δωρεά τῆς **χάριτος**, ἀλλ' ὀφείλεται στή **σπουδή** νά καταλάβῃ ἕνας νεαρός τό ἀξίωμα (κοσμικό, δυστυχῶς, γι' αὐτόν!) και νά ἔχη μιὰ ἀνθρώπινη προσοδοφόρα «καριέρα». «Πολλαὶ τούτων τῶν χειροτονιῶν οὐκ ἀπό τῆς θείας γίνονται χάριτος, ἀλλά και ἀπό τῆς τῶν ἀνθρώπων σπουδῆς» (Ε.Π.Ε. 28,198). Μετάφρασις: Πολλές χειροτονίες δέν γίνονται μέ ἔμπνευσι τῆς θείας χάριτος, ἀλλά γίνονται ὑστερα ἀπό πρότασι ἀνθρωπίνων ὑπολογισμῶν.

● Τό χειρότερο εἶναι ἡ χειροτονία **νεαρῶν παιδιῶν**, κάτω ἀπό τό ὄριο ἡλικίας πού ὀρίζουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες. Καράβι μεγάλο δέν τό ἐμπιστευόμαστε σέ μικρό ναῦτη, πού ἔξαφνικά φορᾶει τῆ στολή τοῦ πρώτου καπετάνιου, χωρίς καμμιά πείρα και καμμιά κατάρτισι.

Ἐμπιστευόμαστε ὁμοῦ σέ νεαρά παιδιά 20 και 22 και 24 ἐτῶν τῆ διακυβέρνησι τοῦ σκάφους, πού λέγεται **ἐκκλησιαστικὴ ἐνορία**. Τό ἀκόμα πῶ φοικτό:

Πολλὰ ἀπό αὐτὰ τὰ παιδιά εἶναι **ἄγαμοι**. Καί ἀντί νά βροῖσκονται σέ μοναστήρι γιά δεκαετὴ τουλάχιστον δοκιμασία, αὐτοὶ καμαρώνουν, ἔξω μὲν ἀπό τό ρᾶσο μέ σταυρούς και ἐπανωκαλύμμαχα, μέσα δέ ἀπό τό ρᾶσο μέ μεγαλοπρεπῆ... μοναχικά σχήματα, αὐτοὶ οἱ «ἀεὶ ἀμόναχοι»! Λέει ὁ ἱερός Πατήρ: «Πῶς οὐκ ἄτοπον, εἰς μὲν οἰκίαν νεώνητον οἰκέτην μὴ πρότερον ἐγχειρίζεσθαι τι τῶν ἔνδον, πρὶν ἂν διά πολλῆς τῆς πείρας τῆς αὐτοῦ γνώμης πολλὰ τεκμήρια δῶ, εἰς δέ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἔξωθεν εἰσελθόντα εἰς τούς πρώτους εὐθέως κατατάττεσθαι;» (Ε.Π.Ε. 23,292). Μετάφρασις: Ἐνα σπῖτι δέν τό ἐμπιστευόμαστε σέ νεοφερμένο ὑπρέτη, πρὸ τοῦ δοκιμαστῆ και δώση σημάδια καλοῦ χαρακτήρα. Καί στήν ἐκκλησία ἀφήνουμε νά κατατάσσεται στους προεστώτες κάποιος πού μόλις τώρα ἤρθε στήν πίστι;

● Ἡ **εὐθύνη** βαρύνει κυρίως τόν **ἐπίσκοπο**. Κανένας λόγος δέν μπορεῖ νά ὠθήσῃ τόν ἐπίσκοπο νά χειροτονῇ ἀκατάλληλα πρόσωπα. Φοβερὴ ἡ εὐθύνη. Μιλᾶει γι' αὐτήν ὁ Χρυσόστομος: «Ὁ τὴν ἐπισκοπὴν λαχὼν ὄσῳ πρὸς μείζονα ὄγκον ἀναβέβηκε, τοσοῦτω πλείονα ἀπαιτηθήσεται λόγον, οὐχὶ διδασκαλίας μόνον και πενήτων προστασίας, ἀλλά και χειροτονιῶν δοκιμασίας και μυρίων ἐτέρων» (Ε.Π.Ε. 26,40). Μετάφρασις: Ἐκεῖνος, πού τοῦ ἔπεσε ὁ κληρὸς τῆς ἐπισκοπῆς, ὅσο σέ μεγαλύτερο ἀξίωμα ἀνέβηκε, τόσο και μεγαλύτερη ἡ εὐθύνη πού θά τοῦ ζητηθῆ. Καί ὄχι μόνο γιά τῆ διδασκαλία και τῆ φροντίδα τῶν φτωχῶν, ἀλλά και γιά τίς χειροτονίες δοκίμων ἀνθρώπων και γιά μύρια ἄλλα ζητήματα (ποιμαντικῆς).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Δῶρο καί ἀντίδωρο

Β' Κορ. ε' 20-21

Προσβευτές ειρήνης (στ. 20)

Θ Χριστός είναι ὄχι ἀπλῶς ὁ προσβευτής τῆς ειρήνης. Εἶναι ὁ δημιουργός τῆς ειρήνης. **Σ** Τό μεγάλο Του ἔργο εἶναι ἡ καταλλαγή, ἡ ἐνοποίησης γῆς καί οὐρανοῦ, ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, λαῶν καί φυλῶν.

Ἐξακολουθεῖ δέ ὁ Χριστός νά ἐπιτελῇ τό ἔργο τῆς καταλλαγῆς, τῆς ἀπαλλαγῆς μας ἀπό τίς ἁμαρτίες, τῆς συνηγορίας ὑπέρ ἡμῶν στό Θεό καί Πατέρα, τῆς προσφορᾶς τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ Αἵματός Του γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Τό ἔργο αὐτό συνεχίζεται καί στόν οὐρανό καί στή γῆ.

● Στόν οὐρανό ὁ Χριστός, ὡς Θεάνθρωπος, εἶναι «διαθήκης καινῆς μεσίτης» (Ἐβρ. θ' 15). Δέν μεσιτεύει μέ τήν ἔννοια τῆς μεσιτείας τῶν ἁγίων, πού παρακαλοῦν τό Θεό γιά μᾶς. Μεσιτεύει, μέ τήν ἔννοια, ὅτι ἐξακολουθεῖ νά προσφέρῃ «ἐαυτόν ἄμωμον τῷ Θεῷ» (Ἐβρ. θ' 14). Ἡ σταυρική Του θυσία λειτουργεῖ «εἰς τό διπνεκές» (Ἐβρ. ι' 1). Δέν ἔκανε ἀκόμα ἀπόλυσι τῆς λειτουργίας τῆς σωτηρίας.

● Στή γῆ παρακαλεῖ τούς ἀνθρώπους νά δεχθοῦν τήν εἰρήνη Του. Ἐκεῖνος προσφέρει γενική ἀμνηστία. Δέν λογαριάζει ἁμαρτίες. Ὅλες τίς συγχωρεῖ. Ἄρκει νά δεχθοῦν οἱ ἄνθρωποι, «διά πίστεως», τήν προσφορά, τήν παροχή τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό παρακαλεῖ τούς ἀνθρώπους. Καί τά ὄργανα τοῦ Θεοῦ γιά τή συμφιλίωσι τοῦ κόσμου εἶναι οἱ κήρυκες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Λέγει στόν ἐπόμενο στίχο: «Ἐπί Χριστοῦ οὖν προσβέουμεν ὡς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦντος δι' ἡμῶν. Δεόμεθα ὑπέρ Χριστοῦ, καταλλάγητε τῷ Θεῷ!» (στ. 20). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Συνεπῶς ἐκτελοῦμε ἔργο προσβευτῶν χάριν τοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοῦ, ὁ ὁποῖος κηρύττει μέ τό στόμα μας. Παρακαλοῦμε χάριν τοῦ Χριστοῦ: Συμφιλιωθῆτε μέ τό Θεό!».

Θυσιάστηκε ὁ Χριστός. Ἀναστήθηκε καί ἀναλήφθηκε. Καί ἄφησε στόν κόσμο τήν Ἐκκλησία Του. Νά παρακαλῇ. «Δεόμεθα ὑπέρ Χρι-

στοῦ, καταλλάγητε τῷ Θεῷ!» (στ. 20). Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπεὶ οὖν σφαγεῖς ἐκεῖνος ἀπῆλθεν, ἡμεῖς διεδεξάμεθα τήν προσβείαν, καί ἀντ' αὐτοῦ καί τοῦ Πατρός παρακαλοῦμεν ὑμᾶς» (Ε.Π.Ε. 19,312). Μετάφρασις: Ὅταν, λοιπόν, Ἐκεῖνος θανατώθηκε καί ἀνεχώρησε στούς οὐρανούς, ἀναλάβαμε ἐμεῖς τή μεσολάβησι, καί στό ὄνομα τοῦ ἴδιου καί τοῦ Πατέρα του σᾶς κηρύττουμε.

● Ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ κηρύττουμε, πού ὑπέρ ἡμῶν πέθανε καί ἀναστήθηκε. Αὐτό σημαίνει τό «Δεόμεθα ὑπέρ Χριστοῦ» (στ. 20). Σημαίνει καί «χάριν τοῦ Χριστοῦ». Τέτοια χάρι, πού μᾶς ἔδωσε, μπορούμε νά μή τί διαλαήσουμε, νά μή τήν πούμε καί σέ ἄλλους, νά μή παρακαλέσουμε; Θά γίνουμε προσβευτές καλῆς θελήσεως. Προσβευτές τοῦ οὐρανοῦ. Προσβευτές τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Προσβευτές τῆς ειρήνης.

Παρακαλοῦμε, λέγει ὁ Παῦλος. «Δεόμεθα ὑπέρ Χριστοῦ, καταλλάγητε τῷ Θεῷ!» (στ. 20). Μοναδική εἶναι ἡ εὐκαιρία.

● Συμφιλιωθῆτε μέ τό Θεό!
● Γιατί παραμένετε ψυχροί, «κουμπωμένοι»;
● Γιατί αὐτή ἡ ἀδιαλλαξία;
● Γιατί αὐτό τό πείσμα νά μή πλησιάζετε τό Θεό τῆς ἀγάπης; Μεριάστε τά ἐμπόδια. Κάνετε ἕνα βῆμα.

Ὅλους μᾶς περιμένει. Ὁ χρόνος ὅμως δέν περιμένει. Ὅταν κλείσῃ ἡ αὐλαία τοῦ παρόντος θεάτρου, θά ἔχουν κλείσει καί τά σπλάχνα τῆς φιλανθρωπίας γιά ὄσους δέν θέλψαν στή ζωῆ νά συμφιλιωθοῦν μέ τό Θεό καί μέ τούς ἀνθρώπους.

Ὁ Ἀναμάρτητος γιά τή δικαίωσι μας (στ. 21)

Ὁ Θεός ποτέ δέν ἐχθρεύεται. Ὁ Χριστός ποτέ δέν ἁμαρτάνει. Ὁ Χριστός ἐγίνε διάκονος τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ. Διάκονος τῆς ὑπακοῆς.

Διάκονος τῆς ἀγάπης. Διάκονος τῶν ἀνθρώπων. Διάκονος τῆς καταλλαγῆς, τῆς συμφιλίωσέως μας μέ τό Θεό.

Ἔνα δέν ἔγινε καί οὔτε μπορούσε νά γίνη: Διάκονος τῆς ἀμαρτίας. Ὅταν σέ κάποια περίπτωση ὁ Παῦλος ἀναγκάστηκε νά διατυπώσῃ τό ἐρώτημα, «Ἐπειδή Χριστός ἀμαρτίας διάκονος;», ἔσπευσε ὁ ἴδιος νά φωνάξῃ κατηγορηματικά: «Μή γένοιτο» (Γαλ. β' 17)!

Ὅχι ἀπλῶς δέν ἀμάρτησε ὁ Χριστός, ὄχι ἀπλῶς δέν μπορούσε ν' ἀμαρτίσῃ, ἀλλά καί δέν γνώριζε τήν ἀμαρτία. Καί ὅμως, δέχτηκε νά γίνη ὁ ἴδιος «ἀμαρτία», δηλαδή νά προσφερθῆ γιά τήν ἀμαρτία τοῦ κόσμου, νά τιμηθῆ ὁ ἴδιος ὡς ὁ μεγαλύτερος ἀμαρτωλός. Τονίζει στή συνέντευξη ὁ Παῦλος: «Τόν γάρ μή γνόντα ἀμαρτίαν ὑπέρ ἡμῶν ἀμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (στ. 21). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἐκείνον (τό Χριστό), πού δέν γνώρισε ἀμαρτία, τόν ἔκανε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀμαρτία. Δηλαδή, τόν φόρτωσε μέ τίς δικές μας ἀμαρτίες. Ἔτσι γινόμαστε ἐμεῖς, διά μέσου Αὐτοῦ, ἅγιοι, ὅπως θέλει ὁ Θεός».

● Ἐμεῖς ὅλα τά κακά τά γνωρίζουμε. Ἀπό τή στιγμή, πού μέσα στό ἐκπαιδευτήριό τοῦ ἀγαθοῦ, στόν παράδεισο, δεχτήκαμε τό ταχύρρυθμο μάθημα τῆς παρακοῆς, ἀπό τόν ἐμπνευστή τοῦ κακοῦ, τό Διάβολο, ἀπό τότε ἄνοιξαν τά μάτια μας καί γνωρίσαμε κάθε εἶδους κακό.

Εὐκόλα ἡ παιδική ἀθωότητα προσβάλλεται καί μεταβάλλεται σέ πονηρία. Σήμερα ἡ γνώσις τοῦ κακοῦ μεταδίδεται ταχύτατα σέ ἔκτασι καί σέ βάθος, ἀφοῦ τά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως μαστιγώνουν τίς αἰσθήσεις μας, ἔτσι ὥστε νά γνωρίσουν καί νά ζήσουν κάθε μορφῆ κακοῦ καί διαφθορᾶς.

● Μέσα σ' αὐτό τό γεμάτο ρύπους κόσμο, ἕνας βρέθηκε ἄγευστος ἀμαρτίας, ἀνυποψίαστος ἀπό ἀμαρτία. «Τόν γάρ μή γνόντα ἀμαρτίαν ὑπέρ ἡμῶν ἀμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (στ. 21).

Ἄν μπορῆ ἀνθρώπινο βέλος, ἀκόμα καί ἕνας πύραυλος, νά φτάσῃ στά βάθη τοῦ ἀστρικοῦ διαστήματος, ἄλλο τόσο εἶναι δυνατόν τό βέλος τῆς ἀμαρτίας νά φτάσῃ στά βάθη τοῦ Οὐρανοῦ, στό θρόνο τῆς Θεότητος, νά πλήξῃ τήν καρδιά τοῦ Θεοῦ, τήν ἀγάπην. Νά πλήξῃ τό νοῦ τοῦ Θεοῦ, τόν Υἱό καί Λόγο.

Ἄ Ο Χριστός εἶναι ὁ ὀμόνος, πού μέσα στή σκηνή τῆς Ἱστορίας μπορεῖ ν' ἀπευθύνῃ τό ἐρώτημα: «Τίς ἐλέγχει με περί ἀμαρτίας;» (Ἰωάν. ν' 46). Ἄ Ο

Χριστός εἶναι «ὁ μή γνούς ἀμαρτίαν» (στ. 21). Δύο ἐν προκειμένῳ εἶναι τά μυστήρια:

● Τό ἕνα: Πῶς ὁ Ἄναμάρτητος σίκωσε πάνω του τά ἀμαρτήματα ὅλου τοῦ κόσμου; Εἶναι «ὁ αἴρων τήν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29). Ἄλλά πῶς; Ἡ ἀνθρώπινη φύσις, πού προσέλαβε ἀπό τήν Παρθένο Μαρία, ἦταν ἀπόλυτα καθαρή, ἀναμάρτητη, τέλεια. Πῶς, λοιπόν, θυσιάστηκε φορτωμένος τούς ἀμαρτωλούς, καί «θέωσε τό πρόσλημμα», δηλαδή, τούς ἀνθρώπους; Ἡ ἀγάπη Του κατανοεῖται. Ἄλλά μυστήριο ἀποτελεῖ τό πῶς ὁ Θεός «τόν μή γνόντα ἀμαρτίαν ὑπέρ ἡμῶν ἀμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (στ. 21)..

● Τό ἄλλο μυστήριο ἀφορᾶ σέ μᾶς: Τό πῶς μπορούμε νά μήν ἀγαπήμε Ἐκεῖνον, πού τόσο μᾶς ἀγάπησε, ὥστε νά ἔχουμε «δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (στ. 21); Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τόν δίκαιον ἐποίησεν ἀμαρτωλόν, ἵνα τούς ἀμαρτωλούς ποιῆσῃ δίκαιους» (Ε.Π.Ε. 19, 316). Μετάφρασις: Τόν Ἄναμάρτητο τόν ἔκανε ἀμαρτωλό, γιά νά κάνῃ τούς ἀμαρτωλούς ἀναμάρτητους.

Λοιπόν, «τσάμπα» πῆγε ἡ θυσία Του; Στό κενό γιά μᾶς πέφτει ἡ ἀγάπη Του;

Ἄ Ο Χριστός δίνει τή λύτρωσι καί τή χάρι, χωρίς νά δώσῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπολύτως τίποτε.

Ἄ Ο Χριστός δέν θυσιάστηκε τυχαῖα ἢ ἀπό ψυχολογική πίεσι ἢ ἀπό πολιτική ἀναγκαιότητα. Θυσιάστηκε ἀπό ἀγάπην γιά μᾶς. Μέ τήν πρωτοφανῆ πράξι τῆς ἀγάπης τοῦ Σταυροῦ, ἐπεμβαίνει ὁ ἅγιος Θεός στήν Ἱστορία, γιά ν' ἀνυψώσῃ τούς ἀνθρώπους στήν ἀγιότητα. Ἡ ἀγάπη εἶναι δῶρο, ἀλλίως δέν εἶναι ἀγάπη (Ρωμ. ε' 1-11).

● Αὐτό τό δῶρο τό καιρόμαστε; Τό δεχόμεστε; Συμφιλιωνόμεστε μέ τό Θεό; Δικό μας θά εἶναι τό κέρδος.

● Αὐτό τό δῶρο τοῦ Θεοῦ συνοδεύεται μέ τό δικό μας ἀντίδωρο; Δηλαδή, μέ τήν εὐχαριστία μας, μέ τήν προσοχή μας, μέ τήν ἐνάρετη ζωή μας, μέ τά φιλόφραστα αἰσθήματά μας, μέ τήν ἐλπίδα μας;

Κύριε, δέν θέλουμε νά «κλωτισσοῦμε» τήν εὐκαρία, πού μᾶς δίνεις. Ἐσο βέβαια δέν θέλεις νά βιάσῃς τί βούλησί μας. Μά ἐμεῖς, πού τί βλέπουμε, ὅλο καί περισσότερο, νά ὀλισθαίνῃ, σου παρέχουμε τήν... ἄδεια: Ἄρπαξέ μας ἀπό τί φιλία τοῦ κόσμου καί φέρε μας στή συμφιλίωσι μαζί Σου, στήν ἀγκάλη τῆς καλωσύνης Σου, ποῦναι ἡ οὐράνια βασιλεία Σου!

Πατερική όσιακή μορφή

† Ἐπίσκοπος Μελέτιος, Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Στίς 21 Ἰουνίου 2012 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ σεμνός, ἐνάρετος καὶ σοφός ἐπίσκοπος Μελέτιος (Καλαμαράς), Μητροπολίτης ἐπὶ 32 χρόνια τῆς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης.

Ἐπελέγη τότε, γιά νά διαλυθοῦν νέφη δυσφορίας ἐκκλησιαστικῆς καὶ νά καταστή «ὄσμη εὐωδίας πνευματικῆς».

Θεωρεῖται τό καύχημα τῆς σύγχρονης Ἐκκλησίας. Τά τελευταῖα ἔτη δοκιμάστηκε πολύ ἀπό περιπέτειες τῆς ὑγείας του.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη στί 23 Ἰουνίου στόν ἱ. Ναὸ Ἁγίου Κωνσταντίνου Πρεβέζης. Προέστη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος. Παρέστησαν εἴκοσι δύο ἐπίσκοποι, καὶ πλῆθος κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Δημοσιεύουμε τήν προσλαλιά τοῦ ἱεροκήρυκος π. Δανιήλ Ἀεράκη.

• Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου μας στή γῆ πραγματώθηκε μέ τήν κίνησι, πού ὀνομάζεται κένωσις. Καί ἡ πορεία τοῦ ἐπισκόπου Μελετίου ὑπῆρξε χριστομίμητη κίνησις διαρκοῦς κενώσεως.

Ἡ ταπεινώσις του ἦταν κένωσις, ἀφοῦ ἔκρυβε ἐπιμελῶς τή λάμπουσα ἀρετή του.

Καί ἡ μοναδική θεολογική του σοφία ἦταν κένωσις, ἀφοῦ ποτέ δέν τήν ἀνέδειξε ὡς «κουλτούρα» ἢ ὡς ἐπιβολή.

Ἀλλά κυρίως ἡ ποιμαντική του διακονία ἦταν μία κένωσις, ἀφοῦ ἤξερε τό λόγο του καί τό κήρυγμά του, νά τά προσφέρει κενωτικά, γιά νά εἶναι προσληπτικά ἀπό ὅλα τά στρώματα τοῦ ποιμνίου Του.

• Ὁ Κύριός μας δέν θέλησε νά ἐντυπωσιάσῃ ἢ νά θαμπώσῃ μέ τό θεϊκό Του μεγαλεῖο. Σαγήνηψε μέ τήν κένωσι τῆς πρωτοφανοῦς ἀγάπης Του.

• Καί ὁ πιστός Του δοῦλος, ὁ ἐπίσκοπος Μελέτιος, δέν ἐπεδίωκε νά φανερώνη τήν ὄντως καταλυτική του σοφία, τό μοναδικό πολύγλωσσο ταλέντο του, τήν ἐκπλήσσοσα θεολογική του κατάρτισι καί τή σφαιρική γνῶσι τῆς θύραθεν παιδείας. Πολύ περισσότερο δέν ἄφηνε νά προβάλλεται ἡ όσιακή του βιοτή καί ἡ ἀσκητική του διαγωγή.

Ἡ λάμψις του ἀθόρυβη. Τό πέρασμά του

τό ἔπαιρνε εἶδησι ἀπό τά σημεῖα τά θαυμαστά πού ἄφηνε πίσω του. Καί αὐτά εἶναι οἱ μεταμορφώσεις τῶν ψυχῶν. Δέν προπορεύονταν στήν παρουσία του λαμπάδες καί ἑξαπτέρυγα. Τόν ἀκολουθοῦσαν ὅμως διακριτικά καί σοβαρά χιλιάδες λαμπάδες, ψυχές, πού γεννήθηκαν ἐν Χριστῷ ἀπό ἐκεῖνον, χιλιάδες πνευματικά του παιδιά, πού ζοῦν γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό, ἐξ αἰτίας τοῦ Μελετίου

“Ὅλη ἡ Ἐκκλησία, καί ὅσοι ἀκόμα δέν ἤθελαν ἢ δέν μπορούσαν νά συλλάβουν τούς ποιμαντικούς του διαύλους, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, τόν θαύμαζαν καί τόν θαυμάζουν γιά τά ἔξι δεδομένα τοῦ σεμνοῦ προσώπου του:

• Τό ἕνα: Ἡ ὑγιαίνουσα διδασκαλία περί τό δόγμα. Κατεῖχε καί δίδασκε τήν «ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν», ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α΄ Τιμ. α΄ 10).

• Τό δεύτερο, ἡ λαμπρότητα τοῦ βίου του.

• Τό τρίτο, ὁ πλοῦτος τῶν ἀρετῶν του.

• Τό τέταρτο, ἡ βιβλική του κατάρτισι καί ἡ πατερική σοφία του.

• Τό πέμπτο, ἡ ἀσκητική ζωή του.

• Τό ἕκτο, ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη του.

* * *

• Ἦταν τεχνίτης τοῦ λόγου, τοῦ θεολογικοῦ, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, πρό παντός τοῦ λόγου τῆς οἰκοδομῆς.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ

Θλα στόν τόπο μας κάποτε εὐωδίαζαν ἀπό τό ἄρωμα τῆς πίστεως καί τῆς εὐσεβείας. Τόπος μαρτύρων καί ὁσίων ἡ Πατρίδα μας. Ἑλλάδα, χώρα ἀγίων! Μὲ βδελυγμία εἶχαν ἀποστραφῆ τήν πλάνη τῶν εἰδώλων καί «ἐστράφησαν» οἱ πρόγονοί μας «ἐπὶ Θεόν ζῶντα»! Ἐνα καθημερινό δείγμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἦσαν καί οἱ δύο σύντομες φράσεις: «Ὁ,τι θέλει ὁ Θεός!» — «Μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ»!

• Ἀπό ἐπίσημα χεῖλη εἶχαμε πολλές δεκαετίες ν' ἀκούσουμε τήν ἐπίκλησι τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀπείρως μεγαλύτερη ἀπό ὅποιαδήποτε ἄλλη βοήθεια, οἰκονομική ἢ συμμαχική. Στηριχτήκαμε στίς δυνάμεις ἑνός ἐτοιμόρροπου ἐγωι-

Καί ἤξερε νά χειρίζεται καλά τό ἐργαλεῖο τοῦ λόγου, τή γλῶσσα.

Πολύγλωσσο τό ἐργαλεῖο του, ἀφοῦ κατεῖχε ἀρκετές γλῶσσες, ὅσες πιθανόν κανένας ἄλλος κληρικός στήν ἐποχή μας.

Πολύγλωσσο τό ἐργαλεῖο του, ἀλλά πάντοτε ἐργαλεῖο. Πάντοτε μέσο, ποτέ σκοπός. Πάντοτε γιά νά οἰκοδομηῆ καί νά ὠφελῆ, ποτέ γιά νά ἐπιδεικνύεται. Τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Διά τοῦτό σοι στόμα καί γλῶσσαν ἔδωκεν ὁ Θεός, ἵνα εὐχαριστῆς αὐτῷ, ἵνα οἰκοδομηῆς τόν πλησίον» (Ε.Π.Ε. 21, 66). Μετάφρασις: Γι' αὐτό σοῦ ἔδωσε τό στόμα ὁ Θεός, γιά νά Τόν εὐχαριστῆς καί γιά νά οἰκοδομηῆς τόν πλησίον.

• Δίδασκε μέ τόν μεστό, ἀλλά συγχρόνως ἀπλό καί κατανοητό ὕφος του.

• Κατακτοῦσε τίς ψυχές μέ τή γλυκειά βία, ὅπως ὁ ἥλιος τήν αὐγή σπρώχνει στήν ἄκρη τό σκοτάδι.

• Μιλοῦσε ἐξουσιαστικά, ὄχι δεσμευτικά. Δέν τόν δέσμευε κάποιο σχῆμα λόγου ἢ κάποια μορφή γλώσσας. Μιλοῦσε πειστικά, ὄχι πιεστικά. Καί προτίμησις του ἐκείνη τοῦ ἀποστόλου Παύλου: Εἶναι προτιμότερο «πέντε λόγους διά τοῦ νοός μου λαλῆσαι ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσση» (Α' Κορ. ιδ' 18).

• Οἰκοδομοῦσε μέ θεολογική ἀγάπη.

• Ποίμαινε μέ τήν ἀταλάντευτη ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία του.

• Πορευόταν ὡς ποιμένας καί ὁδηγός, ποτέ ὡς συρόμενος οὐραγός κάποιου κατεστημένου, εἴτε ὑψηλῆς κουλτούρας, εἴτε λαϊκίστικης μάζας.

• Φώτιζε μέ τήν ἀθηντικότητα τοῦ ἀγιογραφικοῦ καί πατερικοῦ του λόγου.

• Χάρισμα γλωσσῶν εἶχε. Μά ἤθελε νά μιλάη «εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. δ' 12).

Τελειώνοντας, εὐλόγησε σεβάσμιε Πάτερ, κάτι γιά σένα νά καταθέσουμε καί κάτι γιά μᾶς.

Γιά σένα:

• Τώρα ἀκοῦς τή γλῶσσα τῶν ἀγγέλων· σύ, ὁ πολύγλωσσος νεώτερος πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Μελέτιος, πού πάνω ἀπό ὅλες τίς γλῶσσες μιλοῦσες τή γλῶσσα τῆς ἀγάπης.

Γιά μᾶς:

• Ἀπό τόν ὑπέροχο ἐκεῖνο ὕμνο γιά τόν Πρόδρομο Ἰωάννη, πού ἰδιαίτερα ἀγαποῦσες καί καθιέρωσες νά λέγεται στό Ἀπόδειπνο, σοῦ ἀπευθύνουμε τό ἀκροτελεύτιο:

«Καί δεῦρο, στήθι μεθ' ἡμῶν
(στάσου κοντά μας),

ἐπισφραγίζων τόν ὕμνον
καί προεξάρχων τῆς πανηγύρεως».

Ἀπό τό θρόνο τοῦ Οὐρανοῦ προεξάρχεις τῆς ὅλης αὐτῆς ἱερῆς πομπῆς σήμερα. Τήν εὐχή σου, ἅγιε Πατέρα! Τήν ποίμνη σου διαφύλαττε! Ἀμήν.

σμοῦ. Θελήσαμε νά οικοδομήσουμε μόνοι, λησμονώντας τό «Ἐάν μή Κύριος οικοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οικοδομοῦντες» (Ψαλμ. 126,1).

Καί ὄχι μόνο στήν πράξι, ἀλλά καί στά λόγια. Κάθε λόγος ἐπισήμου προσώπου εἶναι σάν λόγος Ναβουχοδονόσορ. Ἀυτόνομημένος ὁ ἄθεος, ὁ ὕλιστής, ὁ ἐγωιστής, ὁ ἀδιάφορος πνευματικά πολιτικός, αὐτονομημένος πλήρως ἀπό τόν Θεό, στηρίζεται στόν ἀχρένιο καί μόνο λόγο του.

- Νά γιατί ὁ λόγος τοῦ νέου πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀντωνίου Σαμαρά, «Μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ», δέν ἔχει ἀπλῶς σημασία· ἔχει μεγάλη βαρύτητα. Καί ἀποτελεῖ ἐλπίδα.

Τόν εἶπε καί στόν πρόεδρο τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Κάρολο Παπούλια, ὅταν ἔλαβε τήν ἐντολή σχηματισμοῦ Κυβερνήσεως. Τόν ἐπανέλαβε καί στους ὑπουργούς τῆς Κυβερνήσεώς του.

- Θέλουμε νά πιστεύουμε, ὅτι ὁ λόγος αὐτός τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐκφράζει τή βαθειά του πίστι στόν Ἰησοῦ Χριστό. Δέν εἶναι λόγος πρὸς δημαγωγία ἢ πρὸς θρησκευτική ἐκμετάλλευσι.

Ἄλλωστε πέραν τῆς σοβαρότητός του, δέν λέχτηκε ὡς προεκλογικό «τρίκ». Λέχτηκε μέ τήν ἀγωνία ἑνός λαοῦ, πού μόνο στόν παντοδύναμο Θεό στηρίζει τίς ἐλπίδες του.

- Ἄλλωστε ἡ ἱστορία εἴκοσι αἰῶνων ἐπαληθεύει πάντοτε τή δυναμική ρῆσι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. ιε' 5).

Ἵπερβολές ἢ καί χλιδή;

Πόσοι ἐπίσκοποι θά ἔπρεπε νά βρίσκονται στήν **Κοζάνη**, στίς 28 Ἰουνίου 2012, γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. **Βαρθολομαίου**; Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού ἐπισκεπτεται τόν Ἑλλαδικό χώρο, ὡστε νά ἀποτελῇ πρωτοφανές τό γεγονός τῆς ἀφίξεώς του καί νά πρέπη νά τόν ὑποδεχτοῦν πλῆθος ἀρχιερέων.

- Κάθε τόσο ὁ Πατριάρχης μας βρί-

σκεται στήν ἐπικράτεια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλοίμονο, ἄν κάθε φορά, πού ἔρχεται, πρέπη νά γίνεται κινητοποίησης ὅλων τῶν ἐγκολπιόφορων!

- Λένε, ὅτι κατὰ τήν ἐπίσκεψί του στήν **Κοζάνη** καί στήν **Καστοριά** τά πρόσωπα τῆς συνοδείας του καί τῶν καλεσμένων ἐπισκόπων ὑπερβαίνουν σέ ἀριθμό κάθε ποροηγούμενο. Τριάντα πέντε ἀρχιερεῖς ἀπετέλεσαν τήν ὁμήγυρι τῆς Πατριαρχικῆς ὑποδοχῆς.

- Λένε μερικοί:

Πατριάρχης εἶναι!

Καί μεῖς λέμε: Λαός θλιμμένος εἶναι ὁ Ἑλληνικός· δέν ἀντέχει σέ **χλιδατες** προκλήσεις!

Εἶναι ἀξιότιμος ὁ Πατριάρχης. Μά εἶναι στενά τά οικονομικά τοῦ τόπου μας. Σκεφθῆτε:

- Πόσα χρήματα ἀπαιτοῦνται γιά τή **φιλοξενία** τῶσων ἀρχιερέων καί λοιπῶν τῶσων καλεσμένων, σέ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα!

- Πόσα ἀπαιτοῦνται γιά τίς **συνεστιασεις** τῶσων προσώπων!

- Πόσα σπαταλῶνται γιά τήν ἀνταλλαγή **δώρων** καί ἀναμνηστικῶν!

- Πάντως, ἄν ὁ Πατριάρχης ἔρχεται ὡς κήρυκας τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἰσχύει ὑπέρ πάν ἄλλο τό: «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔρχεται μετά παρατηρήσεως» (Λουκ. ιζ' 20).

- Ἄν ἦρθε μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ **ἀποστόλου Παύλου**, ἔπρεπε νά ἐνταχθῇ στή συνοδεία τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου, πού ἦταν «καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκων» (Α' Κορ. ιε' 31). Ἀπό τό «**κακουχούμενοι**» τοῦ Παύλου μέχρι τό «**πολυτελῶς φιλοξενοούμενοι**», ὑπάρχει ἰλιγγιώδης ἀπόσταση. 110.000 εὐρώ γιά τήν Πατριαρχική ἐπίσκεψι εἶναι πρόκλησις!

- Ἄν ἦρθε ὁ Πατριάρχης γιά τήν **ἀσκήτρια** τῆς «Κλεισούρας», πού ἀγιοποιήθηκε ἐσχάτως, δέν συνάδει πολυάριθμη καί βαρύντιμη ἀρχιερατική συνοδεία μέ τόν ἀσκητισμό μιᾶς μοναχῆς. Ἡ ἀφανής της παρουσία ἀπαιτεῖ **λιτότητα** καί **ἀπλότητα**.

Λαός παράνομος και κλέφτης!

Πορεί κανείς: Ποῦ είναι ὁ **εὐσεβής λαός** μας, γιὰ τόν ὁποῖο τόσο ἐγκυχόμαστε; Ποῦ είναι ὁ λαός «ὁ φοβούμενος τόν Κύριον»; Ποῦ είναι ὁ λαός τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς καί τῆς χριστιανικῆς πορείας; Ποῦ είναι ὁ λαός, πού ζῆ «κατενώπιον τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. α' 4), καί γιά κάθε ἐνέργειά του σκέπτεται τό Χριστό καί τή βασιλεία Του;

• Ὁ Χριστός εἶπε: «Ζητεῖτε **πρῶτον** τήν **βασιλείαν** τοῦ Θεοῦ καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. στ' 33). Καί ὁ Ἑλληνικός λαός, στή μεγίστη του πλειοψηφία ἀπαντᾷ: «**Ζητᾶμε πρῶτα, μέ κάθε τρόπο τά λεφτά, καί γιά τή βασιλεία του δέν νοιαζόμαστε καθόλου.**»

Ὁ Ἑλληνικός λαός αὐξάνει συνεχῶς σέ **ἀσέβεια**, σέ **ἀθεΐα** καί σέ ἄγρια καί ἀπροκάλυπτη **ἀτιμία**.

Λίγα ἀπ' τά ἀναρίθμητα περιστατικά:

• 56χρονος ἀγρότης εἰσέπραττε ἀπό τό 2007 σύνταξι ἀναπηρίας 100%, **ὡς τυφλός!** Τσέπωνε 1.100 εὐρώ τό μῆνα.

Πόσο τυφλός ἦταν; Τόσο, ὥστε νά ὀδηγῆ μέ νόμιμη ἄδεια φορτηγό (καί ὀδηγεῖ θαυμάσια!). Τόσο τυφλός, ὥστε νά ἔχη ἄδεια ἐμπορίου λαϊκῆς ἀγορᾶς!

Εἶχε δέ καί τή θρασύτητα νά ζητήη καί ἐπίδομα... συμπαραστάσεως ἄλλου προσώπου, γιά νά τόν προσέχη νά μή... σκοντάφτη!

• Καί δέν εἶναι αὐτός ὁ μόνος κατά φαντασίαν (μᾶλλον κατά «κομπίνα») τυφλός. Ἡ Ζάκυνθος κατέχει τό ρεκόρ τῶν ἀναπηρικῶν συντάξεων λόγῳ τυφλώσεως! Ὅσοι τυφλοὶ εἶναι στή **Ζάκυνθο** δέν εἶναι σέ ὄλη τήν... Πελοπόννησο!

• Τό δεύτερο κρούσμα: 75χρονος ἀπόστρατος ἀξιωματικός τά τελευταῖα 11 χρόνια εἰσέπραττε τή σύνταξι τῆς **νεκρῆς συζύγου** του! Σέ 140.000 εὐρώ ὑπολογίζονται τά κλεμμένα ἀπό τό δημόσιο.

• Ἀναφέρουμε καί τρίτο κρούσμα: Ἡρωες-κλέφτες... **ρασοφόροι!** Δυό κληρικοί τῆς Μητροπ. Θεσσαλιώτιδος, ἐντεταλμένοι γιά τή μισθοδοσία τῶν ἱερέων, βρῆκαν εὐκολο τρόπο νά πλουτίσουν: Στό ποσό π.χ. 8,235 ἔθεταν μπροστά ἕνα 2, καί τό ποσό γινόταν **28,235 εὐρώ!**

Ἀνακαλύφθηκαν βέβαια, ἀλλά ποτέ δέν θ' ἀποκαλυφτῆ, πῶς ἐντάχτηκαν στήν ἱερwsύνη ἄτομα χειρότερα τοῦ Ἰούδα!

• Τό πρόβλημα εἶναι ἕνα:

Ὁ λαός μας **ἀγνοεῖ τό Χριστό** καί τό Εὐαγγέλιό Του.

Πολλοὶ ποιμένες, ἀντί νά τρέφουν τό λαό μέ τόν **Ἄρτο** τῆς ζωῆς, μέ τό **λόγο**, πού μεταμορφώνει καί ἀγιάζει, τόν «θαμπώνουν» μέ **«θεάματα»**, καί δὴ κακῆς θρησκευτικῆς ποιότητας.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰωάννης Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησίᾳ συνδρομῆ:

Ἑσωτερικοῦ **10 €**. Κύπρου **20 €**.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης **20 €**. Ἀμερικῆς: **δολ. 25**.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: **δολᾶρια 30**.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἄν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θά διευκολυνθῆ ἡ ἐκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομῆ (10 εὐρώ) γιά τό νέο ἔτος 2012.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008

865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα

● Κανένας δέν άλλαξε ζωή «θαμπωμένους» από **πολυαρχιερατικά συλλείτουργα**, από άργόσυρτα **μουσικά** κομμάτια και από άλλεπάλληλες **φιέστες** ύποδοχῆς είκόνων και λειψάνων.

Στ' αλήθεια, μπορείτε νά φαντασῆτε τόν Κύριό μας και τούς άγίους Του Ἀποστόλους, νά οργανώνουν πολυαποστολικά συλλείτουργα μέ **χλιδατες** στολές και **έπιδεικτικές** έμφανίσεις;

Μπορείτε νά φαντασῆτε τόν Κύριό μας, αντί νά «περιάγη κηρύττων τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» και τό «μετανοείτε», νά κρατᾶ κάθε φορά και από μιᾶ διαφορετική λειψανοθήκη και νά καλῆ τό λαό σέ προσκύνησι;

Τά **λειψανα** και οἱ **εἰκόνες** εἶναι γιά προσκύνησι χωρίς φιέστες και γιά μίμηση χωρίς «άλλά»!

● Έκατομμύρια άλλαξαν ζωή και έγιναν άγιοι και μάρτυρες **κατηχούμενοι** και διδασκόμενοι. Οἱ κατηχούμενοι αντίχουν και ως **κακουχούμενοι**. Οἱ μή κατηχούμενοι εἶναι άσυγκράτητοι στό κακό και στήν άτιμία.

Μετάλλια από τή φόνισσα!

Μετάλλια μοιράζει ή υπέργρηρη βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, γιά νά θυμίζη σέ όλους τό άδαμάντινο ίωβηλαίο τῆς βασιλείας τῆς. Καί ἔλαβαν πολλοί τό μετάλλιο. Ἀκόμα και Ἑλληνας **έπίσκοποι**, ὅπως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων Γρηγόριος, ὁ Μητροπ. Τορόντο Σωτήριος και ἄλλοι.

● Θά μπορούσαμε νά φανταστοῦμε κάποιον από τούς Ἀποστόλους νά δέχεται παράσημο από τήν **Ἡρωδιάδα**;

Μά εἶναι Ἡρωδιάδα ή βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας; Νά τολμήσουμε νά ποῦμε, ὅτι τήν ξεπέρασε σέ άγριότητα; Ἐναν άποκεφάλισε ή Ἡρωδιάδα, τόν άγιο Ἰωάννη τό Βαπτιστή. Πόσα άγια **παλληκάρια τῆς Κύπρου** κρέμασε ὁ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ; Νάι, αὐτή ἦταν και τότε, τό διάστημα 1955-1959, αρχηγός τοῦ Βρετανικοῦ κράτους. Καί αὐτή υπέ-

γραφε και ἐπεκύρωνε τίς θανατικές ποιμένες άγνων χριστιανων νέων.

Γιατί ὁ Κύπριος Ἀρχιεπ. Θυατείρων (στήν Ἀγγλία) κ. Γρηγόριος δέν τῆς ἐπέστρεψε ως άπαράδεκτο τό μετάλλιο;

● Θά μπορούσαμε νά φανταστοῦμε τόν άπόστολο **Παῦλο** νά δέχεται παράσημο ή μετάλλιο από τό **Νέρωνα**, τόν σφαγέα των χριστιανων;

Γιατί τώρα διάδοχοι των Ἀποστόλων κολακεύονται, συλλέγοντες μετάλλια από φονευτές λαων ὀλοκλήρων;

Ἱεραποστολή ή τουρισμός;

Τουρισμοῦ ύπουργεῖο καλως και ύπάρχει. Ἡ Ἑλλάδα, ως κράτος, έχει τόσες **φυσικές ὀμορφιές**, ὥστε πρέπει νά ἔλκῃ τήν ἐπίσκεψι ήμεδαπων και ἄλλοδαπων. Καί γιά νά προβάλλωνται ἱστορικοί τόποι και ὠραία τοπία, ἄλλα και γιά νά ύπάρχη ή σχετική οικονομική κίνησις και ἀνάπτυξις.

● Δέν έχει τά καλά του μόνο ὁ τουρισμός. Περισσότερα εἶναι τά κακά του. Ὅταν μάλιστα πρόκηται γιά... **άλητο-τουρισμό**, γιά ἔκφυλους τύπους, πού ὀργιάζουν, ξεγυμνώνονται και προκαλοῦν μέ τίς ανώμαλες ὀρέξεις τους, τότε τά λεφτά τους εἶναι ὀπωσδήποτε **κατάρτα!**

● Ἄν ὁμως γιά τόν κοσμικό τουρισμό ύπάρχουν ἐπιφυλάξεις, τί νά πῆ κανεῖς γιά τόν λεγόμενο **θρησκευτικό τουρισμό**, πού τέθηκε ως προτεραιότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως;

Ὁ Χριστός ἔστειλε τούς Μαθητές του γιά **άποστολική διακονία**. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη...» (Ματθ. κη' 19). Ἐμεῖς ὀργανώνουμε θρησκευτικές τουριστικές «κρουαζιέρες»!

● Ἡ Ἐκκλησία έχει τά **Μοναστήρια τῆς** ως άπομονωμένους τόπους ήσυχίας, προσευχῆς και άσκήσεως. Ἐμεῖς ἐκδίδουμε τουριστικά βιβλία και στήνουμε τουριστικά περίπτερα και ἐκθετήρια άκόμα και στό Ἁγ. Ὅρος! Καί ὠρίσαμε και Συνοδική Ἐπιτροπή **«Θρησκευτικοῦ Τουρισμοῦ»!**